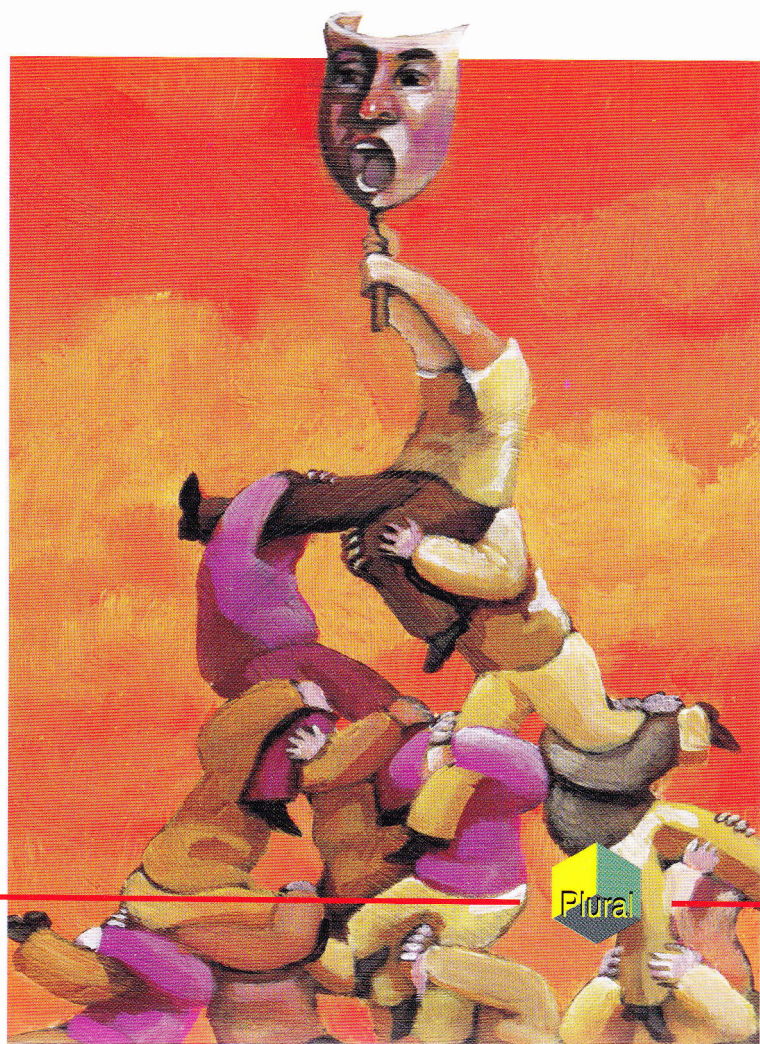

De la Burebista la Iohannis

Istorii, analize, satire

Sorin Mitu

De la Burebista la Iohannis

Istorii, analize, satire

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
-----------------------------	---

I

ARDELENISME

1. Transilvania în politica României: de la Burebista la Iohannis (cu escală pe aeroportul „Avram Iancu”)	11
2. Românii și maghiarii: un cuplu de coșmar?	21
3. Regionalism, centralism și naționalism în fotbalul românesc	33

II

NOI ȘI LUMEA DE ASTĂZI

1. Din istoria pibegiilor românești	45
2. Ziduri internaționale postmoderne: între globalizare și fragmentare	53
3. Prieteni și dușmani la fruntariile României	60
4. Propaganda rusească la români: de la Dimitrie Cantemir la Ion Iliescu	67
5. Terorismul islamist, legislația „Big Brother” și negativismul românesc	79
6. De zece ani în Europa: incredibila istorie a Remainiei	91
7. La muncă!	99

III

SOCIETATEA

1. Familia românească, între <i>Nunta Zamfirei</i> și <i>Leana & Costel</i>	111
2. Satul românesc: prea puțin sau prea mult?	123
3. De două mii de ani: poporul român în căutarea fericirii	137

4. Credință și încredere147
5. Revoluția noastră cea de toate zilele: sărbători și eroi155
6. Istoria, genealogia și geopolitica lui Moș Crăciun.....163

IV

CULTURA

1. România altfel, la fel sau falafel: între universalismul iluminist, *Völkerpsychologie* și psihologia transculturală175
2. Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!.....183
3. O incursiune în istoria ideilor românești.....193
4. Școala românească și reformele ei minunate.....201
5. Istoria noastră dragă, cea infailibilă și relativă!.....210

V

POLITICA

1. Alegerile și democrația: un mit enervant al vremurilor noastre?221
2. Frauda electorală la români: ieri și astăzi230
3. Cenzura și delatiunea, în comunism și în zilele noastre239
4. Modele ale naționalismului românesc: de la naționalismul pinguin la naționalismul *zombie*247
5. Istoria și actualitatea monarhiei.....259

III

SOCIETATEA

I

Ardelenisme

Pentru România, din 1918 încolo, Transilvania a fost o poleasă muncă bună de pus în vitrină. Nu atât pentru a fi văzută străinilor – deoarece, în mod obișnuit, nouă nu ne place să ne vindem țara –, ci în primul rând pentru a contribui la fortificarea orgoliului nostru național, afectat mereu de o imagine de sine negativă. Prin căptâșile sale istorice, prin poziționarea sa în Europa, prin peisajul specific, prin istorie, tradiții și alte resurse simbolice, Transilvania are multe de oferit României, în vederea completării fericite a unui profil de țară.

Orice specialist în *advertising* are la îndemână o paletă foarte largă de opțiuni, dacă este plătit să vândă imaginea acestui colț de lume într-un mod cât mai profitabil. Pe mine, dacă lucrez acest loc, care îi aparține – în plus, consider că locul cu pricina îmi aparține în egală măsură –, mă cam enervează să-i văd imaginea aconșă în acest fel la miază, pe motiv că trăim în minunată epocă a comunicării, iar dacă nu ești în rețea, nu ești. Nu vreau să văd Transilvania pe Facebook – și asta e unul dintre motivele pentru care nu îmi fac cont –, deși e limpede că multă lume postează la greu imaginile iconice ale Țării de peste păduri, mulți dau like-uri și le sharelesc cu frenetia specifică interacțiunilor virtuale.

Transilvania în politica României: de la Burebista la Iohannis (cu escală pe aeroportul „Avram Iancu”)

Pentru România, din 1918 încoace, Transilvania a fost o podoabă numai bună de pus în vitrină. Nu atât pentru a fi arătată străinilor – deoarece, la modul declarativ, nouă nu ne place să ne vindem țara –, ci în primul rând pentru a contribui la fortificarea orgoliului nostru național, afectat mereu de o imagine de sine negativă. Prin calitățile sale intrinseci, prin poziționarea sa în Europa, prin peisajul specific, prin istorie, tradiții și alte resurse simbolice, Transilvania are multe de oferit României, în vederea completării fericite a unui profil de țară.

Orice specialist în *advertising* are la îndemână o paletă foarte largă de opțiuni, dacă este plătit să vândă imaginea acestui colț de lume într-un mod cât mai profitabil. Pe mine, care iubesc acest loc, care îi aparțin – în plus, consider că locul cu pricina îmi aparține în egală măsură –, mă cam enervează să-i văd imaginea scoasă în acest fel la mezat, pe motiv că trăim în minunata epocă a comunicării, iar dacă nu ești în rețea, nu exiști. Nu vreau să văd Transilvania pe Facebook – și ăsta e unul dintre motivele pentru care nu îmi fac cont –, deși e limpede că multă lume postează la greu imaginile iconice ale ținutului de peste păduri, mulți dau like-uri și le sharuiesc cu frenezia specifică interacțiunilor virtuale.

Transilvania 3 în 1: occidentalism și diversitate

După toate probabilitățile, cel mai prețios dar oferit României de Transilvania este așezarea ei *ceva* mai la apus. Mai la apus față de Dorohoi și Călărași (Bucureștiul este totuși situat cu aproape două minute longitudinale mai la vest decât Târgu Secuiesc), dar e bine și atâta, dacă nu suntem traversați de Alpi și nu avem ieșire la Atlantic sau măcar la Adriatică...

Fără îndoială, românii (nu chiar toți, dar asta-i situația) se identifică prin confesiunea lor ortodoxă, ceea ce îi face răsăriteni. Lucru pe care l-a sesizat – cu mare sagacitate, ce să spun – și regretatul Huntington. Românii apreciază, de asemenea, atunci când e cazul, pitorescul balcanic-oriental, mai ales sub raport estetic, începând cu Mateiu Caragiale și terminând cu Ion Barbu, Eugen Barbu sau Mircea Cărtărescu. Le place uneori să se vadă (și chiar să se legene) ca o punte între Orient și Occident, imagine pe care au cultivat-o cu sârg și alți balcanici sau central-europeni. Totuși, de fiecare dată când dinspre răsărit se profilează amenințători sciții, tătarii, sovieticii sau omuleții verzi ai lui Putin, românii se întorc cu fața spre Occident, spre Roma, Paris, Bruxelles ori Washington. Iar Transilvania și punctul de frontieră de la Nădlac (pe unde ne vin și gazele din Marea Nordului) redevin, în asemenea situații, legătura noastră nemijlocită cu Europa, cordonul ombilical menit să ne salveze de barbaria răsăriteană, care nu ne mai place.

Al doilea dar special pe care Transilvania îl oferă zilnic patriei-mume române este diversitatea ei culturală – „multiculturală”, cum se spune astăzi, pentru a aplica o etichetă ideologică unei realități vechi de când lumea. Dar acest cadou, chiar dacă nu este unul otrăvit (decât pentru unii), implică o serie de provocări și responsabilități speciale. Conviețuirea cu alții, în mediu concurențial, te obligă la mai mult și, dacă reușești să faci față situației, te ajută să evoluezi, îți oferă și alte modele, te mai scoate din iluzia autoreflexării

narcisiste în oglinda propriului specific național. Diversitatea poate să genereze însă și dificultăți majore, după cum tot vedem în lumea de astăzi, dacă nu reușești să te înțelegi în condiții civilizate cu partenerul tău de multiculturalism. Iar vina pentru această situație poate să fie doar a uneia dintre părți (dar care să fie aceasta?), a amândurora (cel mai frecvent, pentru că nimeni nu e sfânt), iar uneori chiar a unor conjuncturi externe sau a unor terți. De exemplu, așa ceva s-a întâmplat atunci când Antanta și americanii au câștigat Primul Război Mondial, ceea ce le-a permis românilor să-și valorifice avantajul demografic, sau când Hitler, Mussolini și Stalin au redesenat de câteva ori frontierele externe ori chiar pe cele interne, administrative, ale Transilvaniei.

Transilvania despre care vorbim noi astăzi, dominată numeric de români și considerată parte a unei Româнии care ar fi existat dintotdeauna, nu este însă decât una dintre fețele lucitoare ale unui diamant multifacțat. Istoricește vorbind, această provincie îndepărtată și pitorească a Europei are o structură similară cu cea a unui pliculeț de cafea solubilă: Transilvania a fost și mai este încă, la nivelul memoriei istorice, o entitate 3 în 1 (cel puțin), fiind considerată o vatră strămoșească, un leagăn și o patrie, în egală măsură, dar în modalități profund diferite, de către români, maghiari și sași.

Maghiarii sunt încă prezenți, în număr semnificativ, în munții păduroși ai Secuimii, ca și în câteva orașe cu clădiri în stil eclectic sau Secession, edificate în timpul regimului austro-ungar (din păcate – ar putea comenta, cu siguranță, câțiva glumeți mai siniștri de pe net, chiar dacă să spui așa ceva nu e frumos și e *politically incorrect*). Sașii, în schimb, plus șvabii bănățeni, ei chiar nu mai sunt, aproape deloc. Doi laureați ai premiului Nobel, Herta Müller și Stefan Hell, ieșiți din rândurile celor pe care tocmai i-am amintit, se numără printre cei care au lăsat Banatul în urmă.

Până de curând, sașii ardeleni nu mai erau reprezentați în patria lor transilvană, aproape în exclusivitate, decât de umbrele strămoșilor care au ridicat cândva burgurile de piatră ale Transilvaniei. Iar în locuințele lor părăsite s-au așezat adeseori alți concetățeni de-ai noștri, de limbă romanes – care au hălăduit și ei de multe secole prin Transilvania,

alături de noi, câștigându-și traiul amărât ca spălători de aur, ursari, lingurari sau spoitori (uneori și ca ciorditori, afirmă unele documente săsești medievale; dar să nu le luăm în seamă, căci sunt tendențioase – cam așa spuneau și despre valahi).

Însă din toamna anului 2014, o ironie extraordinară a istoriei a permis propulsarea unui burgmeister sibian – aidoma rachetelor interplanetare proiectate cândva de sasul Hermann Oberth – în fotoliul prezidențial de la București. Asta, da, revanșă istorică!

Baci ardeleni la București

În acest fel, Transilvania a ajuns să dea pentru întâia oară României un adevărat șef de stat, în persoana unui reprezentant al celei mai „apusene” componente ale sale (dacă nu îl socotim șef de stat și pe dr. Petru Groza, președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale în perioada 1952-1958, când statul român era condus însă, de facto, de Gheorghe Gheorghiu-Dej, în calitate de prim-secretar al PMR).

Ce și-au spus românii? Dacă tot este să nu mai fie un „mitic”, atunci să fie chiar sas, ca să știm de-o treabă! Dacă bunul Dumnezeu are cumva, în Ceruri, un departament care se ocupă cu problemele Transilvaniei, atunci e limpede că de acolo a fost influențat rezultatul alegerilor prezidențiale, cel mai probabil prin intermediul românilor din diaspora și, posibil, cu sprijinul discret al Preafericitului Daniel¹.

Inspirată de porunca divină, care le-a cerut românilor, încă o dată, să se lepede de fanariotism și de bacșiș, România s-a întors din nou cu fața spre Soare-Apune și a rugat Transilvania să o miluiască cu un Președinte, din cea mai neaoșă stirpe dacică și carpatină. După cum specialiștii în

1. În ziua alegerilor prezidențiale, 16 noiembrie 2014, patriarhul Daniel a afirmat, într-o predică: „În istoria poporului român... adesea Dumnezeu a lucrat chiar și prin oameni străini de neamul nostru”.

istoria istoriografiei știu prea bine, iar publicul larg nici nu are habar, sașii au afirmat încă din secolul al XVII-lea, sus și tare, că ei sunt adevărații urmași ai dacilor și cei mai vechi locuitori ai Transilvaniei. Așa că, în lumina acestei vechi tradiții istorice, președintele Iohannis poate fi considerat, fără probleme, succesorul legitim – și, să sperăm, la fel de glorios – al lui Burebista și Decebal.

Rămâne de văzut cât de frumos vor cânta poeții dâmboveni domnia lui peste veacuri, în condițiile în care cam toți ardelenii care au avut ocazia să guverneze pe la București, până acum doar în calitate de prim-miniștri, nu au reușit să lase o impresie prea grozavă printre urmașii ciobanului Bucur (sau ai altor ciobani, cu nume de origine cumană, dar cu gândire mioritică). De regulă, premierii transilvăni au reușit să îi enerveze pe bucureșteni (și nu numai pe ei, până la urmă) cu apucăturile lor mai domoale, mai puțin agitate, de oameni de la munte. Plusul lor de consecvență, moderație sau seriozitate (doar o picătură, să ne înțelegem, n-au dat nici ei pe dinafară, că doar de la Râm ne tragem cu toții, în pofida unor diferențe și stereotipii regionale) se pare că i-a făcut antipatici.

Așa a pățit Victor Ciorbea (care le-a fost bucureștenilor și vornic de târg), despre care se spune că ținea ședințe de guvern interminabile, spre disperarea miniștrilor săi; sau Emil Boc, acuzat că n-a ieșit din cuvântul baciului-senior constănțean, cu o cuminenție inspirată parcă din filosofia lui Blaga. Ce să mai spunem despre Iuliu Maniu, care nu s-a înțeles nici cu liberalii bucureșteni, nici cu Carol al II-lea și pe care comuniștii l-au socotit cel mai periculos inamic politic, motiv pentru care i-au și făcut de petrecanie până la urmă, deși nu era decât un bătrânel venerabil. În mod curios, Alexandru Vaida-Voevod a scăpat ceva mai ieftin, murind în 1950, în arest la domiciliu. El a fost unul dintre politicienii ardeleni care, după 1918, îi va judeca pe regăteni în termenii cei mai aspri, afirmând, printre altele, că „unirea noastră cu România veche nu putea să urmărească în niciun caz scopul ca noi, dincolo, cu cultura noastră vest-europeană, să devenim precum cei de aici: un morman de mizerie

bucureșteană! Aici te afli în mizerie, nu ești nici măcar în Balcani, ci în Asia¹!”.

Iar patriarhul Miron Cristea ori poetul Octavian Goga s-au remarcat, ca premieri, mai mult în calitate de gropari ai fragilei noastre democrații interbelice, asaltată de tentațiile autoritarismului, la modă pe atunci în întreaga Europă.

Petru Groza a făcut și el o figură aparte la București, de data aceasta printre ceilalți bandiți din guvernele comuniste, cu trecutul său de ministru burjui și cu apucăturile sale sibirite, de profitor cinic al democrației populare.

L-aș mai putea adăuga aici, doar ca să lungesc o listă de altminteri foarte scurtă, pe Mihai Răzvan-Ungureanu, care a făcut de asemenea notă discordantă în masa politicienilor dâmbovițeni, măcar prin calibru intelectual, motiv pentru care nu a rezistat în fruntea guvernului mai mult de 78 de zile. Desigur, el este cât se poate de moldovean (chiar dacă unul total lipsit de acșient), dar numele său de familie indică, fără putință de tăgadă, origini ardelenesti. Pe deasupra, știe și ungurește!

În fine, din noiembrie 2015, inventarul celor mai iubiți prim-miniștri ardeleni s-a îmbogățit cu Dacian Julien Ciolos, iar din ianuarie 2017 cu bănațeanul Sorin Grindeanu...

Iancule mare...

Pe când scriam de zor aceste rânduri, parcă tocmai pentru a ilustra în modul cel mai elocvent locul pe care îl ocupă Transilvania în politica de la București, parlamentul României mi-a sărit în ajutor, oferindu-mi una dintre pildele sale nemuritoare.

Am aflat, așadar, că a doua zi după ce românii tocmai îl sărbătoriseră pe Dragobete, Camera Deputaților l-a înaintat pe Avram Iancu la gradul de Erou al Națiunii Române, cu

1. Raymund Netzhhammer, *Episcop în România. Într-o epocă a conflictelor naționale și religioase*, vol. II, Editura Academiei, București, 2005, p. 1062.

o zdrobitoare majoritate de voturi¹. Se pare că doar UDMR-ul s-a abținut de la vot, exprimându-și nu știu ce dubii și ratând astfel și el ocazia de a-și vedea de treabă, într-o materie care, după umila mea părere, chiar nu avea ce să caute pe agenda de lucru a unui for legislativ dintr-o țară europeană.

Avram Iancu este cu adevărat, pentru mulți români, printre care am onoarea să mă prenumăr, cel mai îndrăgit erou național, o figură care nu se va șterge așa ușor din memoria noastră istorică. Poate chiar niciodată, cum spun cântecele naționale, deși astăzi nimeni nu prea mai gândește pe termen atât de lung. De asemenea, pentru mulți maghiari – de astăzi sau chiar din timpul revoluției de la 1848 –, el a fost și este eroul românilor și poate fi privit cu respect din acest motiv, chiar dacă maghiarii, ca națiune, își au, desigur, proprii lor eroi, dintre care unii s-au luptat cu moșii lui Iancu. Și englezii au ars-o pe rug pe Ioana d'Arc, dar acesta nu este un motiv pentru ca astăzi să mai aibă ceva de împărțit cu francezii.

Iar dacă există și cetățeni care nu îi respectă pe Iancu, pe Kossuth sau pe Fecioara din Orléans, fie ei maghiari, români sau englezi, aceasta este problema lor personală și, până la urmă, au și ei dreptul la opinie și la liberă exprimare, inclusiv în această chestiune, ca și în oricare alta. Desigur, m-aș bucura să și-l exercite cu decență, pentru că nu este neapărată nevoie să ne batem joc zilnic de profetul Mahomed, sau de oricine altcineva, doar ca să ne aflăm în treabă. Dar, repet, până la urmă aceasta este o chestiune de opțiune personală, pentru că eroii naționali, ca și zeii, sunt adorați în devălmășie. Ei fac obiectul credințelor sau necredințelor noastre, ale tuturor, și nicio instituție pământească nu are dreptul să ne explice cum să credem, cum să iubim sau cum să urâm. Și cu atât mai puțin să ne impună acest lucru printr-o lege!

Cu atât mai mult, parlamentul de astăzi al României, o instituție creditată în sondajele de opinie cu o rată de încredere de nouă procente și de la care așteptăm cu totul altceva

1. Proiectul de lege a fost votat în data de 25 februarie 2015.

decât lecții de patriotism și declarații patetice, chiar ar fi fost mai bine să-l lase în pace pe Avrămuț al nost' și să-și vadă de mizeriile sale politice cotidiene. Ar fi fost de o mie de ori mai potrivit să permită începerea urmăririi penale în cazurile atâtor infractori prezumtivi pe care i-a protejat, decât să întineze memoria unui personaj care chiar este drag multor români, bălăcărindu-i numele prin sălile bântuite ale palatului lui Ceaușescu. Este rușinos că aceleași mâini care au votat de atâtea ori hotărâri mai mult decât discutabile s-au găsit acum să se ridice în cinstea lui Iancu, ca să-și mai spele din păcate.

...bravule tare...

„Dar lăsați măcar strămoșii ca să doarmă-n colb de cronici;/ Din trecutul de mărire v-ar privi cel mult ironici” – scria cândva Eminescu, un alt personaj angajat fără voie în reclamele electorale ale unor indivizi care n-au mai citit un vers de pe băncile școlii primare. Nu vreau să exprim opinii partizane într-un caz care privește întregul parlament al României și nu am nimic de împărțit cu politicienii liberali de astăzi, pe care i-am votat în destule rânduri, în diferitele lor întrupări partinice, electorale și ideologice. Dar dacă tot v-ați vârât ca musca în lapte în zerul nostru ardelenesc, ar fi bine să vă reamintiți că ipochimenii pe care Eminescu îi soma să-i mai lase pe strămoși în pace erau tot politicieni liberali, chit că respectivii, cel puțin, au trăit și au activat într-o epocă de frumoasă dezvoltare a României: „Au de patrie, virtute, nu vorbește liberalul?”.

Nu a fost suficient că Gheorghe Funar l-a înălțat pe Iancu în vârful unui monument atât de dizgrațios, încât a ajuns să fie luat peste picior până și de Corneliu Vadim Tudor, care spunea că, în acest fel, fostul său coleg de partid și-a bătut joc de clujeni? Chiar era necesar să i se ridice încă un pedestal asemănător, și nu din bronz, ci din cuvinte goale și din articole legislative? Credeți-mă, vă rog, pe baza brumei de competență pe care oi fi având-o ca modest istoriograf

al Transilvaniei, că lui Iancu, așa cum îl cunoaștem din mărturiile vremii sale, nu i-ar fi plăcut nici să-și vadă statuia cocoțată pe stâlp și nici numele vânturat prin gazete. Nu i-ar fi plăcut să fie nici nume de aeroport și nici de sucursală bancară. Și pentru că și noi, ardelenii, putem glumi cu cele sfinte (inclusiv dacă sunt ale noastre, nu doar ale altora) fără să le scoatem însă din suflet, amintesc aici că un amic istoric, mare cunoscător și prețuitor al trecutului românilor ardeleni, îmi spunea că s-a mirat foarte când a aflat că unitatea de pompieri clujeană a primit și ea numele lui Iancu: el știa că acesta obișnuia mai degrabă să pună foc, decât să stingă incendiile...

În orice caz, știm sigur că Iancu a refuzat să se întâlnească până și cu Franz Joseph, cu drăguțul de împărat, când acesta a venit în vizită în Apuseni. Și împăratul de la Viena chiar era cineva! Ne putem imagina cam ce părere și-ar fi făcut Crăișorul Munților despre lacrimile patriotice ale deputaților de astăzi!

I-ar fi plăcut lui Iancu – și dovadă stau și faptele și vorbele lui, atâtea câte ni s-au păstrat transmise în scris – să vadă un Ardeal în care românii sunt tratați în mod echitabil, se bucură de drepturi politice, au scăpat de sărăcie și trăiesc în pace și bună înțelegere cu frații lor maghiari din Transilvania, așa cum i-a numit mereu pe cei cu care s-a și bătut, dacă a fost cazul. Chiar nu este nevoie să-l glorifice nimeni pe Avram Iancu în parlamentul de la București, într-un oraș în care el n-a pus piciorul niciodată. El este erou, în primul rând pentru moți, pentru ardeleni și pentru toți românii, la Vidra, la Zlatna, la Cluj, la Târgu-Mureș, la Blaj, la Alba, la Abrud, la Câmpeni sau la Tebea, peste tot unde amintirea chiar i se mai păstrează, în inimile oamenilor, și nu în texte meșteșugite.

...cu noi să fii!

Fără îndoială, Avram Iancu nu este doar al ardelenilor, ci al tuturor românilor. Dar, ca orice erou, el este „al nostru”, al societății civile, al oamenilor de rând și al istoricilor. În

niciun caz nu este al politicianilor, care nu au voie să intre cu bocancii pe terenul sensibil al memoriei colective și cu atât mai puțin să ne-o confiște. Dacă nutresc și ei un simțământ pentru Iancu, e foarte bine, să meargă și ei la Tebea, să se închine, dar nu atunci când sunt ziariștii cu reflectoarele pe ei, la parastase mediatice, ci doar atunci când simt ceva, dacă simt, în adâncul sufletului. Iar dacă sunt cu adevărat patrioți, să-și arate patriotismul făcând ceva util pentru România contemporană, și nu pentru strămoșii de alaltăieri, care nu au nevoie chiar deloc de politicienii de astăzi. Ei merită recunoștința generațiilor viitoare, dacă acestea mai sunt în stare să le-o arate, dar nu pot intra în atenția politicianilor și parlamentarilor decât dacă aceștia se manifestă în calitate de persoane private. Dacă, prin absurd, asemenea aspecte ar intra în aria de competență a politicului, ar fi mai utilă adoptarea unei legi prin care parlamentarilor să li se interzică gestionarea trecutului, fiind îndrumați, totodată, să se ocupe cu administrarea prezentului, un domeniu în care li s-au atribuit într-adevăr niște responsabilități importante, pe care ar face bine să le onoreze¹.

Când Transilvania s-a măritat cu România, i-a adus acesteia ca zestre o bogăție nesfârșită de bunuri simbolice: eroi, tropisme geostrategice, geografii culturale, tradiții, valori, atitudini morale... În politica unei țări democratice însă, ea nu poate furniza decât niște contingente de alegători oarecare, cu un profil care se topește până la urmă în medii statistice, precum și câțiva indivizi mai deosebiți ieșiți din rândurile acestora, cu calitățile și defectele lor omenеști, sortiți uneori – să sperăm, cât mai des, pentru că e reconfortant să credem în ai noștri – să conducă întreaga țară. Ca și locurile în care s-au născut, oamenii aceștia – așa cum spunea unul dintre ei – au totuși un stil al lor, specific și diferit. Fiecare cu stilul lui...

1. La 18 martie 2015, președintele Klaus Iohannis a cerut parlamentului să reexamineze legea privind conferirea titlului de „Erou al Națiunii Române” lui Avram Iancu. După un an și jumătate de matură reflecție și în prag de alegeri, la 7 noiembrie 2016, Camera Deputaților a respins cererea de reexaminare a președintelui și a aprobat proiectul de lege în cauză.